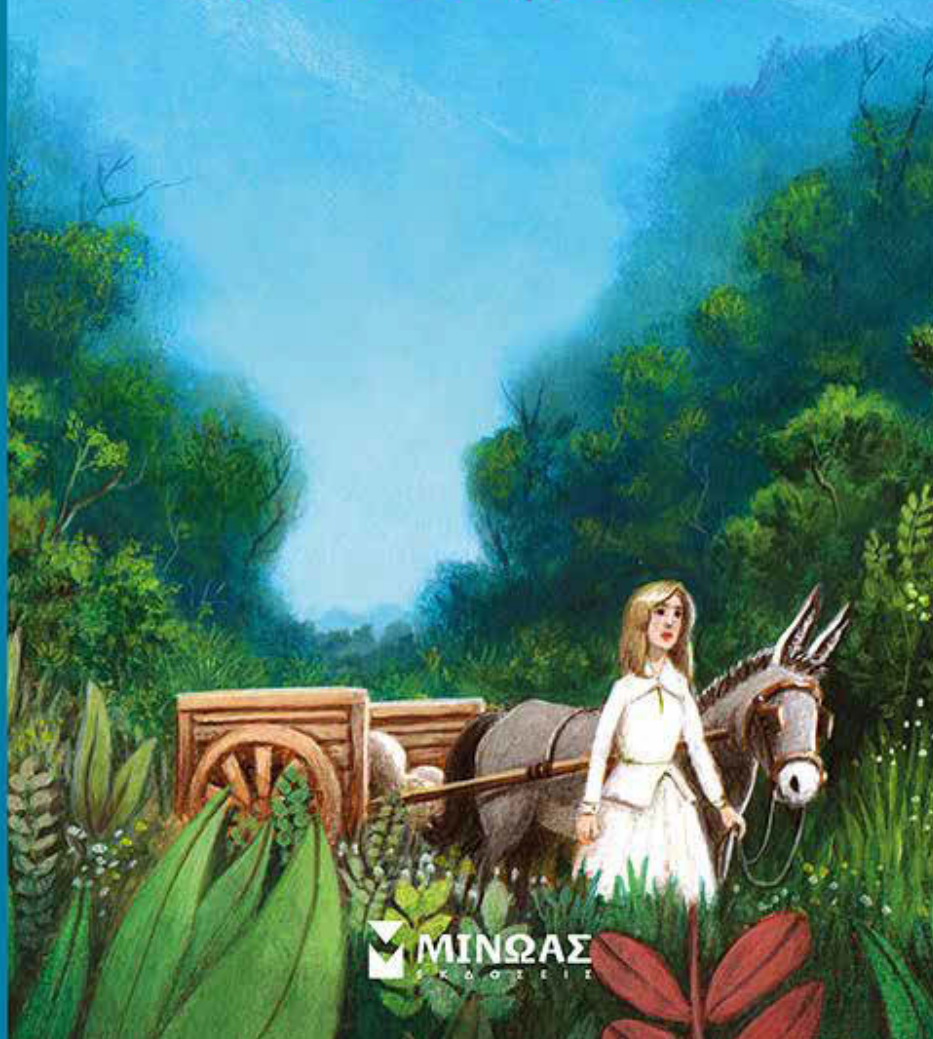

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΚΤΟΡ ΜΑΛΟ

Με οικογένεια

 ΜΙΝΩΑΣ
ΚΑΘΕΤΕΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Μια χρήσιμη συνάντηση

Όπως συχνά συμβαίνει, το Σάββατο, κατά τις τρεις, γύρω από την Πύλη του Μπερσί είχαν μαζευτεί στην προκουμαία τέσσερις σειρές αμάξια κάθε είδους με χίλιων λογιών φορτία. Κάτω από το θερμό καλοκαιριάτικο ήλιο περίμεναν ανυπομονώντας να περάσουν από το τελωνείο, για να προλάβουν να μπουν στην ώρα τους στο Παρίσι.

Ανάμεσα σ' αυτά τα αμάξια υπήρχε και ένα με παράξενη όψη, κάπως κωμική. Έμοιαζε αρκετά με τα τροχόσπιτα των σαλτιμπάγκων, κάπως πιο απλό μόνο. Μόλις που διακρίνονταν πάνω του τέσσερις μισοσβησμένες επιγραφές. Μία ήταν γραμμένη με ελληνικούς χαρακτήρες και έπρεπε να προσέξεις

πολύ για να ξεχωρίσεις την αρχή της λέξης *φωτο*. Σε μια άλλη, με δυσκολία φαινόταν η ιταλική κατάληξη *grafia*. Έτσι, συνδυάζοντας και τις δύο, καταλάβαινες πως ανέφερε τη λέξη *φωτογραφία*. Αλλά οι πολύγλωσσες αυτές επιγραφές μαρτυρούσαν ταυτόχρονα από πόσες και πόσες χώρες είχε περάσει το ταλαίπωρο αυτό αμάξι προτού καταλήξει στα πρόθυρα του Παρισιού.

Το αμάξι το έσερνε ένα κοκαλιάρικο, εξαντλημένο γαϊδούρι, που αναριωτιόταν κανείς πώς βρήκε τη δύναμη να κάνει ένα τόσο μακρινό ταξίδι. Ήταν ζώο εύρωστο, αρκετά μεγάλωσωμο, με τρίχωμα γκριζό, και, παρ' όλη την κούραση και την εξάντλησή του, κρατούσε ψηλά το κεφάλι.

Πλάι του, καθισμένο στην άκρη του πεζοδρομίου, ένα κοριτσάκι έντεκα-δώδεκα χρόνων, κρατούσε τα χαλινάρια του. Σταράτο, με ανοιχτόχρωμα μαλλιά και ελαφίσια μάτια, έδειχνε πως ήταν μείγμα από διάφορες φυλές – κι αυτό του χάριζε πρόσθετη χάρη.

Το τροχόσπιτο είχε σταματήσει πίσω από μια άμαξα φορτωμένη σανό. Ο πεινασμένος γάιδαρος έκλεβε τότε τότε από καμιά μπουκιά με τέχνη, σαν να το ήξερε πως αυτό απαγορευόταν.

ΜΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

– Ντροπή, Παλικάρι, του είπε το κοριτσάκι με ύφος επιτιμητικό, όταν αντιλήφθηκε το τέχνασμά του.

Το πανέξυπνο ζώο έσκυψε το κεφάλι σαν μετανιωμένος αμαρτωλός. Μα, μόλις η μικρούλα γύριζε αλλού το κεφάλι της, το Παλικάρι ξανάρχιζε το παιχνίδι του με τόση μαστοριά και όρεξη, ώστε καθένας καταλάβαινε πόσο πεινούσε το δύστυχο... Έπειτα από αρκετή ώρα, μια φωνή ακούστηκε μέσα από το τροχόσπιτο.

– Περίνα!

Η μικρή τινάχτηκε ορθή, ανασήκωσε το τσουβάλι που χρησίμευε για πόρτα στο αμάξι και μπήκε μέσα. Μια γυναίκα ήταν ξαπλωμένη σ' ένα στρώμα τόσο φτηνό, που φαινόταν σαν κολλημένο στο πάτωμα.

– Με χρειάζεσαι, μαμά; ρώτησε η παιδούλα.

– Τι κάνει το Παλικάρι;

– Τρώει σανό από το αμάξι που στέκεται μπροστά από εμάς.

– Εμπόδισέ το.

– Πεινάει ο δύστυχος.

– Αλίμονο αν όσες φορές πεινάμε αρπάζουμε

ό,τι βρούμε μπροστά μας. Τι θα πεις στον καρο-
τσέρη έτσι και θυμώσει;

– Καλά. Θα προσέχω περισσότερο.

– Δε θα μπούμε καμιά φορά στο Παρίσι;

– Πρέπει να περιμένουμε στο τελωνείο.

– Θα αργήσουν πολύ;

– Υποφέρεις πιο πολύ, μαμά;

– Μην ανησυχείς. Η κλεισούρα μου φέρνει δύ-
σπνοια, αποκρίθηκε η γυναίκα με φωνή που κοβό-
ταν σε κάθε της λέξη.

Με τα λόγια αυτά, ήθελε να καθησυχάσει την
κόρη της, μα στην πραγματικότητα η κατάστασή
της ήταν θλιβερή. Χωρίς πνοή, δίχως δυνάμεις,
χωρίς ζωή. Δε θα είχε περάσει τα τριάντα, αλλά η
εξάντληση την έκανε να μοιάζει πολύ μεγαλύτερη.

Η μικρή ξαναγύρισε στη θέση της. Πέρασε την
ώρα της κοιτάζοντας γύρω της την κίνηση: τα πλοία
που πηγαινοέρχονταν στο Σηκουάνα, τους γεραμούς
που ξεφόρτωναν βαρυφορτωμένες μαούνες, τα τρέ-
να που κάθε τόσο διέσχιζαν με πάταγο τη γέφυρα,
τους τελωνοφύλακες που ερευνούσαν τα αμάξια.

– Ωραίος γαίδαρος! είπε ένας μικρός καμιά
δωδεκαριά χρόνων, που έμοιαζε με παλιάτσο και

ΜΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

χωρίς άλλο προερχόταν από κάποιο караβάνι σαλτιμπάγκων.

Εκείνη έκανε πως δεν άκουσε.

– Δε φαντάζομαι να είναι ντόπιος, ξαναείπε το παιδί χωρίς να χάσει το θάρρος του. Δεν έχω ξαναδεί τόσο μεγάλο ζώο.

– Όχι, δεν είναι ντόπιο. Είναι από την Ελλάδα.

– Από την Ελλάδα; επανέλαβε ξαφνιασμένο το αγοράκι.

– Ναι! Γι' αυτό το ονομάσαμε Παλικάρι.

– Και είναι μακριά η Ελλάδα; ρώτησε ο μικρός.

– Πολύ μακριά.

– Από εκεί έρχεστε;

– Όχι. Από ακόμα πιο μακριά. Μόνο το Παλικάρι είναι από την Ελλάδα, απάντησε η μικρή, χαϊδεύοντας τη μουσούδα του ζώου.

– Και πού πηγαίνετε;

– Στο Παρίσι.

– Και πού θα αφήσετε την καρότσα σας;

– Μας είπαν πως στην Αβέρ υπάρχουν αδειανές θέσεις στο δρόμο, πλάι στα τείχη.

– Πο πο πο! φώναξε ο μικρός, χτυπώντας με τις παλάμες τα μάγουλά του. Ποιος σας το είπε;

– Γιατί; απόρησε η Περίνα. Δεν υπάρχουν εκεί θέσεις;

– Υπάρχουν, μα έχει και κακοποιούς. Έχετε στην καρότσα σας άντρες γερούς, ικανούς να χειριστούν το μαχαίρι;

– Α! Είμαστε μόνο εμείς οι δύο: η άρρωστη μάνα μου κι εγώ.

– Τότε, ως αύριο, το γαιδούρι σας θα έχει κάνει φτερά, είπε με στόμφο ο αλητάκος. Κι αυτό θα είναι μονάχα η αρχή. Αργότερα θα δείτε και χειρότερα. Πολύ χειρότερα. Σου το λέω εγώ, ο Γκρας Ντουμπλ, ο διπλόπαχος!

– Μα είναι αλήθεια όλα αυτά; ρώτησε η Περίνα.

– Και βέβαια είναι αλήθεια. Γιατί δεν πηγαίνετε να αφήσετε το ζώο σας στον Γκρεν ντε Σελ, στον μπαρμπα-Αλάτη;

– Ποιος είναι αυτός; Δεν τον ξέρω.

– Ο ιδιοκτήτης της Μάντρας Γκιγιό. Είναι ένα γήπεδο φραγμένο γύρω γύρω με κάγκελα. Εκεί το ζώο είναι ασφαλισμένο, γιατί ο Γκρεν ντε Σελ χτυπά με την καραμπίνα του όποιον τολμήσει να κοντοζυγώσει.

– Είναι ακριβά;

ΜΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

– Το χειμώνα, όταν όλοι γυρνούν στο Παρίσι, είναι λίγο ακριβά. Τώρα όμως δε φαντάζομαι να σας γυρέψει παραπάνω από δύο φράγκα τη βδομάδα. Το γαιΐδουρι σας θα βρίσκει μπόλικο φαΐ, αν βέβαια αγαπάει τα γαιΐδουράγκαθα.

– Και βέβαια τα αγαπάει, αποκρίθηκε η Περίνα.

– Τότε λοιπόν θα περνά βασιλικά. Κι έπειτα, ο μπαρμπα-Αλάτης δεν είναι κακός.

– Είναι μακριά από εδώ η Μάντρα Γκιγιό;

– Όχι, στη Σαρόν. Μόλις περάσετε τα τείχη, θα προχωρήσετε πλάι τους για μισή ωρίτσα. Έπειτα θα αντικρίσετε τη Βενσέν. Θα στρίψετε αριστερά και εκεί θα ρωτήσετε να σας τη δείξουν. Όλοι την ξέρουν.

Η μικρή έτρεξε κοντά στη μητέρα της και της διηγήθηκε όσα πληροφορήθηκε από τον νεαρό παλιάτσο.

– Αφού είναι έτσι, δεν πρέπει να διστάζουμε. Ας πάμε αμέσως στη Σαρόν.

Ενώ ετοιμαζόταν να βγει, ξαναγύρισε κοντά στην άρρωστη και της είπε:

– Σε πολλά φορτηγά αμάξια υπάρχουν στο πλάι τους επιγραφές που γράφουν «Εργοστάσια

Μαροκούρ» και από κάτω έχουν το όνομα «Βιλφράν Πενταβουάν». Την ίδια επιγραφή διάβασα και στα караβόπανα που σκεπάζουν τα βαρέλια με το κρασί στις προκυμαίες.

– Δεν είναι καθόλου παράξενο, απάντησε η μητέρα της.

– Το περίεργο είναι πως βλέπουμε τόσο συχνά τα ονόματα αυτά, είπε η μικρούλα.

Δύσκολες αποφάσεις

Όταν η Περίνα ξαναγύρισε κοντά στο γαιδάρακο της, τον βρήκε να έχει βουτήξει τη μούρη του στο αμάξι με το σανό και να τρώει με την ησυχία του, σαν να βρισκόταν στο παχνί του.

Είχε έρθει η σειρά τους να περάσουν από τον έλεγχο του τελωνείου.

– Αντίο, δεσποσύνη! έκανε ο μικρός παλιάτσος. Αν θέλετε να μάθετε νέα μου, ζητήστε τον Γκρας Ντουμπλ. Όλοι με ξέρουν στο Παρίσι.

Οι τελωνοφύλακες του Παρισιού είχαν συνηθίσει να βλέπουν πολλά παράξενα. Όταν όμως ανέβηκαν στο τροχόσπιτο των φωτογράφων, δεν μπόρεσαν να μην ξαφνιαστούν βλέποντας μια νέα

γυναίκα κατάκοιτη μέσα σ' αυτή την απερίγραπτη αθλιότητα.

– Δεν έχετε τίποτα να δηλώσετε; ρώτησαν συνεχίζοντας την έρευνά τους.

– Τίποτα.

– Κρασί; Τρόφιμα; Υφάσματα;

– Τίποτα.

– Καλά! Περάστε! είπε ο τελωνοφύλακας.

Μόλις διάβηκαν τα τείχη, η Περίνα έστριψε δεξιά, όπως την είχε συμβουλευσει ο Γκρας Ντουμπλ, κρατώντας πάντα το Παλικάρι από το χαλινάρι. Όταν πια έφτασε στη Βενσέν, έστριψε αριστερά και άρχισε να ρωτά για τη Μάντρα Γκιγιό. Όλοι την ήξεραν, μα καθένας τής έδειχνε και διαφορετικό δρόμο. Η Περίνα παιδεύτηκε πολύ μέχρι να τη βρει.

Άφησε το αμάξι στο δρόμο και μπήκε θαρρετά στη μάντρα, ενώ καμιά δωδεκαριά σκυλάκια χαλούσαν τον κόσμο με τα γαβγίσματά τους.

– Τι ζητάτε; ακούστηκε μια φωνή. Προσέξτε μην πατήσετε τα σκυλάκια μου! Ελάτε αποδώ!

Η μικρούλα πλησίασε.

– Τι θέλετε;

– Είστε ο ιδιοκτήτης της Μάντρας Γκιγιό;

ΜΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

– Έτσι λένε.

Η Περίνα τού εξήγησε με λίγα λόγια τι ζητούσε, ενώ εκείνος, χωρίς να χάνει καιρό, γέμιζε ένα ποτήρι κρασί και το άδειαζε μονορούφι.

– Πρέπει να πληρώσετε προκαταβολικά, της είπε ζυγιάζοντάς τη με το μάτι.

– Πόσα;

– Δυόμισι φράγκα τη βδομάδα για το αμάξι και ένα φράγκο για το γάιδαρο.

Με οικογένεια

Η μικρή Περίνα χάνει τους γονείς της σε ηλικία έντεκα ετών. Μόνη, χωρίς λεφτά και φαγητό, αποφασίζει να ξεκινήσει με τα πόδια από το Παρίσι με προορισμό το Μαροκόυρ, προκειμένου να συναντήσει τη μοναδική οικογένεια που της έχει απομείνει: την οικογένεια του πατέρα της. Εκεί, με στήριγμα την υπομονή της, την περηφάνια της, την εξυπνάδα της και την εργατικότητα της, πρέπει να κερδίσει την εμπιστοσύνη των ανθρώπων παραμερίζοντας συμφέροντα και δυσκολίες.

Θα μπορέσει να αλλάξει τη ζωή της; Θα γνωρίσει ποτέ την ευτυχία;

Τα μυθιστορήματα του Εκτόρ Μαλό *Χωρίς οικογένεια* και *Με οικογένεια* αποτελούν αριστουργήματα της παιδικής λογοτεχνίας. Έχουν μεταφραστεί σε όλες τις γλώσσες του κόσμου και εξακολουθούν να συγκινούν μέχρι σήμερα μικρούς και μεγάλους.

www.minoas.gr

9 786180 213560
ISBN 978-618-02-1356-0

ΚΩΔ. 16647